

Daniels bok – nummer etthundra

Den fortgående kampen för rättfärdiggörelse genom tro: en historisk analys av avfall inom protestantismen

Jeff Pippenger

2024-02-29

Det budskap som framfördes av de äldste Jones och Waggoner under upproret 1888 var budskapet om rättfärdiggörelse genom tro i sanning. Avfällig protestantism hävdar att den rättfärdiggörelse som tillhandahålls genom Kristi död på korset övertäcker människan i hennes synder, men att hans blod inte faktiskt avlägsnar hennes synder. Denna falska lära förlägger syndens avlägsnande till den andra ankomsten, då syndare sedan på ett magiskt sätt förvandlas. Avfällig protestantism och, officiellt sedan 1957, laodiceisk adventism, påstår att Kristus uteslutande är vår ställföreträdare, men inte vårt föredöme. Ett år före 1888 nedtecknade syster White följande.

””Ett nytt hjärta skall jag ge er, och en ny ande skall jag lägga i ert innersta.” Jag tror av hela mitt hjärta att Guds Ande håller på att dras tillbaka från världen, och att de som har haft stort ljus och stora tillfällen och inte har tagit vara på dem, kommer att vara de första som lämnas. De har bedrivit bort Guds Ande. Satans nuvarande verksamhet i att påverka hjärtan, församlingar och nationer borde förskräcka varje studerande av profetian. Slutet är nära. Må våra församlingar resa sig. Må Guds omvändande kraft erfaras i de enskilda medlemmarnas hjärtan, och då skall vi få se Guds Andes djupa rörelse. Enbart syndernas förlåtelse är inte det enda resultatet av Jesu död. Han frambar det oändliga offret inte endast för att synden skulle undanröjas, utan för att den mänskliga naturen skulle återupprättas, återfå sin skönhet, återuppbyggas ur sina ruiner och göras passande för Guds närvaro....

”Kristus är den steg som Jakob såg, vars fot vilade på jorden och vars översta steg nådde de högsta himlarna. Detta visar den fastställda vägen till frälsning. Vi skall klättra steg efter steg på denna steg. Om någon av oss till sist skall bli frälst, kommer det att ske genom att hålla sig fast vid Jesus såsom vid stegen på en steg. Kristus har blivit för den troende vishet och rättfärdighet, helgelse och återlösning....”

”Det kommer att ske några förfärliga fall bland dem som menar sig stå fasta därför att de har sanningen; men de har den inte sådan den är i Jesus. Ett ögonblicks oförsiktighet kan störta en själ i oåterkallelig undergång. En synd leder till den andra, och den andra bereder vägen för en tredje och så vidare. Vi måste, såsom Guds trogna budbärare, ständigt bönfälla honom att bevara oss genom sin makt. Om vi avviker en enda tum från plikten, är vi i fara att fortsätta på en syndens väg som slutar i förtappelse. Det finns hopp för var och en av oss, men endast på ett sätt — genom att fästa oss vid Kristus och uppbjuda all kraft för att nå fram till fullkomligheten i hans karaktär.”

”Denna skenheliga religion, som tar lätt på synden och som ständigt uppehåller sig vid Guds kärlek till syndaren, uppmuntrar syndaren att tro att Gud skall frälsa honom medan han fortsätter i synd och vet att det är synd. Så gör många som bekänner sig tro den närvarande

sanningen. Sanningen hålls åtskild från deras liv, och det är anledningen till att den inte har större kraft att överbevisa och omvända själen. Varje nerv, själskraft och muskel måste spännas till det yttersta för att lämna världen, dess seder, dess bruk och dess moden....”

”Om ni lägger bort synden och utövar en levande tro, skall himlens välsignelsers rikedomar bli era.” Selected Messages, bok 3, 155.

Den falska ”snäll-snäll-religionen” hos den avfälliga protestantismen fastställdes som officiell lära vid inledningen av adventismens fjärde generation år 1957. Den framlade en definition av rättfärdiggörelsen som ”uppmuntrar syndaren att tro att Gud skall frälsa honom medan han fortsätter i synd”. Korset lär att ”syndernas förlåtelse inte är det enda resultatet av Jesu död”, ty ”Han frambar det oändliga offret inte endast för att synden skulle undanröjas, utan för att den mänskliga naturen skulle återupprättas, åter förskönas, återuppbyggas ur sina ruiner och göras skickad för Guds närvaro.”

Upproret 1957 visar att det upprorsfrö som såddes 1863 och sedan grodde 1888, och som därefter vattnades av det förfälskade budskap som representeras av den bok som publicerades 1919 (The Doctrine of Christ), till sist hade burit frukten av ett öppet tillkännagivande att den ursprungliga ”den rättfärdiges tro”, representerad av Habackuks två tavlor, nu hade avlägsnats och ersatts med den fördärvade definitionen av ”rättfärdiggörelse genom tro” som finns inom den avfälliga protestantismen. Den olydige profeten från Juda hade återvänt till bespottarnas församling och ätit tillsammans med den lögnaktige profeten från Betel.

Budskapet till den laodiceiska församlingen, vilket först framlades för milleriternas rörelse år 1856 och därefter åter till den laodiceiska församlingen år 1888, blev förkastat vid varje steg. Detta budskap av Jones och Waggoner, vilket enligt syster White både var budskapet till Laodicea och budskapet om rättfärdiggörelse genom tro, blev förkastat under förevändningen att de upproriska som förkastade det i själva verket försvarade de gamla landmärkena! De landmärken de försvarade var en grundval av deras egen mänskliga tillverkning, byggd på sand.

Budskapet om ”rättfärdiggörelse genom tro” som framlades av Jones och Waggoner år 1888, innefattade det sanna evangeliets verklighet, vilken klargör att de som blir rättfärdiggjorda också blir helgade. Det betonade att att bli rättfärdiggjord var att ”verkligen” göras helig, inte endast att juridiskt ”förklaras” helig. Budskapet från Jones och Waggoner, vilket syster White angav att hon hade framställt i årtal före upproret 1888, klargör att när rättfärdiggörelse tillräknas, meddelas helgelse samtidigt.

Det kan inte vara på annat sätt, ty både rättfärdiggörelse och helgelse fullbordas genom den Helige Andes närvaro i den troende. Rättfärdiggörelse och helgelse är helt enkelt två ord som beskriver två beståndsdelar av ett enda verk, vilket fullbordas i den troende genom den Helige Andes närvaro.

Det var just det budskap som Moses förkunnade och som Koras upprorsmän förkastade, som åter förkastades år 1856, sedan åter år 1888, och därefter offentligt upphöjdes till Laodiceisk adventisms frälsningsteologi år 1957. Det fortgående upproret tröttade Gud, ty folket sade: ”Var

och en som gör det onda är god i Herrens ögon, och han har behag till dem; eller: Var är domens Gud?"

De sade: "de som syndar blir rättfärdiggjorda genom Kristi blod, och Gud har behag i dem, trots att de fortsätter att synda." Detta är det andliga bedrägeri som representeras av budskapet till Laodicea (ett folk som dömts), ty trots att Kristus beskriver laodiceerna som "eländiga och ömkansvärda och fattiga och blinda och nakna", tror de att de är "rika och har vunnit rikedom och behöver ingenting". Och i detta tillstånd står de i själva verket på gränsen till att utspys ur Herrens mun.

De trogna i den milleritiska historien, som hade hållit ut genom erfarenheten av den första besvikelsen år 1844, såsom de framställs av Jeremia i kapitel femton, vers femton till tjuogoett, som de trogna byggarna av templet, vilka hade fått löftet att om de inte återvände till "bespottarnas församling", skulle de bli Guds "mun", återvände likväl till "bespottarnas församling" (representerad av den lögnaktige profeten i Betel) och övergick till att bli laodiceer, på gränsen till att utspys ur Guds mun, och de vet det inte.

Den laodiceiska adventismens tillstånd den 11 september 2001 förebildades av protestanternas tillstånd den 11 augusti 1840. Dessa två historiska skeenden förebildades av de ordklyvande judarna, när den Helige Ande sänkte sig ned vid Kristi dop. I var och en av de tre historiska skeendena blev, och håller nu på att bli, ett tidigare utvalt folk förbigånget. Förbundets budbärare skulle, på Johannes Döparens tid, ingå förbund med dem som Petrus identifierade som ett "utvalt släkte".

Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förut inte var ett folk, men nu är Guds folk; ni som inte hade fått barmhärtighet, men nu har fått barmhärtighet. 1 Petrus 2:9, 10.

Petrus identifierade det nya utvalda folket i hans tid, vilket då var den kristna kyrkan. De hade blivit utvalda som ett "utvalt släkte" under en period då både Kristus och Johannes Döparen betecknade det tidigare utvalda folket som en huggormsyngel.

Huggormsyngel, hur kan ni, som är onda, tala det som är gott? Ty av hjärtats överflöd talar munnen. Matteus 12:34.

Det släkte som blir förbigånget är ett "huggormssläkte", vilket är en symbol för Satan – den reptil som förekommer i Bibelns profetia. Det släkte som blir förbigånget hade fyllt måttet för sin prøvotid, och genom fyra generationer hade de stadgat sig i huggormens karaktär. De hade utvecklat en skökas panna. Detta är anledningen till att de tjugofem äldste männen i Hesekiel kapitel åtta är villiga att tillbe solen. De hade format påvedörets karaktär.

"Den tredje ängeln budskap har utsänts till världen för att varna människor för att ta emot vilddjurets eller dess bilds märke på sina pannor eller på sina händer. Att ta emot detta märke innebär att fatta samma beslut som vilddjuret har fattat och att förespråka samma idéer, i direkt motsats till Guds ord." Review and Herald, 13 juli 1897.

Vilddjurets märke är syndens människas märke, hon som är påven i Rom och Satans jordiske representant. Att komma till samma sinnelag som vildjuret är att komma till samma sinnelag som Satan, vilken symboliskt framställs som en huggorm.

”För att vinna världsliga fördelar och hedersbetygelser förmåddes kyrkan att söka gunst och stöd hos jordens stora män; och då hon därigenom hade förkastat Kristus, förleddes hon att avlägga trohet mot Satans representant — biskopen i Rom.” The Great Controversy, 50.

I den sista generationen av ett tidigare utvalt folk återspeglar deras karaktär Satans karaktär. Det ”utvalda släkte” som i forna tider inte var Guds folk, blir utvalt genom en process av prövning, utrensning och rening. De som består prövningsprocessen blir utvalda att stå i ett förbundsförhållande med Gud. Herren ingick förbund med den kristna kyrkan, därefter åter med milleritisk adventism, och det gör Han åter med de etthundrafyrtiofyra tusen.

När Herren ingår förbund med Guds nyutvalda folk (som förr inte var Guds folk), kommer han till dem som Förbundets budbärare. I var och en av de tre historiska skeendena som uppfyller Malaki kapitel tre finns det en budbärare som bereder vägen för Förbundets budbärare. Den förste budbäraren var Johannes Döparen, som var en förebild på den andre och den tredje budbäraren. Den andre budbäraren var William Miller. Tillsammans fastställer de profetiska kännetecknen hos Johannes Döparen och William Miller kännetecknen hos den budbärare som bereder vägen för Förbundets budbärare att komma och ingå förbund med de etthundrafyrtiofyra tusen.

De tre budbärare som bereder vägen för Kristus, som är förbundets Budbärare, att plötsligt komma till sitt tempel, åskådliggör ett verk som fullbordas under den undersökande domen, vilken avslutas vid den verkställande domen.

”Under de sista dagarna av denna jords historia skall Guds förbund med sitt budhållande folk förnyas. ”På den dagen skall jag sluta ett förbund för dem med markens djur och med himlens fåglar och med markens kräldjur; och bågen och svärdet och kriget skall jag bryta bort ur landet, och jag skall låta dem bo i trygghet. Och jag skall trolova dig med mig för evigt; ja, jag skall trolova dig med mig i rättfärdighet och rätt och i nåd och barmhärtighet. Ja, jag skall trolova dig med mig i trofasthet, och du skall lära känna Herren.”

”Och det skall ske på den dagen att jag skall svara, säger Herren, jag skall svara himlarna, och de skall svara jorden; och jorden skall svara säden och vinet och oljan; och de skall svara Jisreel. Och jag skall så henne åt mig i landet; och jag skall förbarma mig över henne som inte hade fått barmhärtighet; och jag skall säga till dem som inte var mitt folk: Du är mitt folk; och de skall säga: Du är min Gud.” Hosea 2:14–23.

”På den dagen ... skall Israels kvarleva och de av Jakobs hus som har undkommit ... i sanning stödja sig på Herren, Israels Helige.” Jesaja 10:20. Från ”alla folk och stammar och språk och folkslag” skall det finnas sådana som villigt svarar på budskapet: ”Frukta Gud och ge honom ära; ty stunden för hans dom har kommit.” De skall vända sig bort från varje avgud som binder dem vid denna jord och skall ”tillbe honom som har gjort himlen och jorden och havet och vattenkällorna.” De skall befria sig från varje snärjande band och stå inför världen som minnesmärken över Guds barmhärtighet. Lydiga mot varje gudomligt krav skall de av änglar

och människor kännas igen som sådana som ”håller Guds bud och Jesu tro.”
Uppenbarelsboken 14:6–7, 12.

”Se, dagar kommer, säger Herren, då plöjaren skall hinna upp skördemannen, och druvtramparen honom som sår utsädet; och bergen skall drypa av söt vinmust, och alla höjder skall smälta. Och jag skall återföra [vända] mitt folk Israels fångenskap, och de skall bygga upp de ödelagda städerna och bo i dem; de skall plantera vingårdar och dricka deras vin; de skall också anlägga trädgårdar och äta deras frukt. Och jag skall plantera dem i deras land, och de skall aldrig mer ryckas upp ur det land som jag har gett dem, säger Herren, din Gud. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Malaki kapitel tre uppfylldes i Kristi tid och under milleriternas tid, och dessa två historiska skeenden identifierar dess uppfyllelse i de sista dagarna. Syster White sammanför uppfyllelsen av Malaki kapitel tre med Kristi verk att rena templet.

”När Jesus renade templet från världens köpare och säljare tillkännagav Han sitt uppdrag att rena hjärtat från syndens orenhet, — från de jordiska begären, de själviska lustarna, de onda vanorna, som fördärvar själen. Malaki 3:1–3 citerat.” Messias, s. 161.

Kristi rening av templet utgjorde en förebild för hans verk att rena den ångerfulle syndarens hjärta. Under sin tjänst bland människorna renade han det jordiska templet två gånger.

”Profeten säger: ’Jag såg en annan ängel komma ner från himlen; han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade med stark röst: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar’ (Uppenbarelsboken 18:1, 2). Detta är samma budskap som gavs av den andre ängeln. Babylon har fallit, ’därför att hon har gett alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelsboken 14:8). Vad är detta vin?—Hennes falska läror. Hon har gett världen en falsk sabbat i stället för sabbaten enligt det fjärde budet, och hon har upprepat den lögn som Satan först sade till Eva i Eden — själens naturliga odödlighet. Många besläktade villfarelser har hon spritt vida omkring, ’så att hon lär såsom läror människobud’ (Matteusevangeliet 15:9).”

”När Jesus började sin offentliga tjänst, renade Han templet från dess sakrilegiösa vanhelgande. Bland de sista handlingarna i Hans tjänst var den andra reningen av templet. Så sker också i det sista verket för världens varning två särskilda kallelser till församlingarna. Den andre ängels budskap är: ’Störtat, störtat är det stora Babylon, därför att det har gett alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelsboken 14:8). Och i det höga ropet i den tredje ängels budskap hörs en röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar’ (Uppenbarelsboken 18:4, 5).”
Selected Messages, bok 2, 118.

I uppfyllelsen av Malaki kapitel tre var Johannes döparen den budbärare som beredde vägen för att Jesus, såsom förbundets Budbärare, plötsligt skulle komma till sitt tempel och två gånger rena det. Under sin tjänst på tre och ett halvt år renade han templet i början och i slutet av sin tjänst och visade därmed att reningsverket har en början som representerar slutet. Jesus åskådliggör alltid

slutet genom början, och i överensstämmelse med sitt verk som Alfa och Omega började och slutade de tre och ett halvt åren med en tempelrening.

Vid slutet av de tre och ett halvt åren utgöt Han det blod som bekräftade förbundet och uppfyllde förutsägelsen i Daniels nionde kapitel, att Han skulle stadfästa förbundet med många under en vecka, mitt i vilken Han skulle bli avskuren.

Och efter sextiotvå veckor skall Messias bli avskuren, men inte för sin egen skull; och folket till den furste som skall komma skall förstöra staden och helgedomen; och dess slut skall komma såsom med en översvämning, och intill krigets slut är förödelse fast besluten. Och han skall stadfästa förbundet med de många under en vecka; och mitt i veckan skall han göra slut på slaktoffer och matoffer, och genom styggelsernas utbredning skall han göra det öde, ända till fullbordan, och det som är fast beslutat skall utgjas över den ödelagda. Daniel 9:26, 27.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Sida efter sida skulle kunna skrivas om dessa ting. Hela konferenser blir genomsyrade av samma förvrängda principer. ’Ty dess rika män är fulla av våld, och dess invånare har talat lögn, och deras tunga är bedräglig i deras mun.’ Herren skall verka för att rena sin församling. Jag säger er i sanning: Herren står i begrepp att vända upp och ned på institutionerna som kallas vid hans namn.

”Hur snart denna reningsprocess kommer att börja kan jag inte säga, men den skall inte dröja länge. Han som har sin kastskevel i sin hand skall rena sitt tempel från dess moraliska orenhet. Han skall grundligt rensa sin tröskplats. Gud har en sak med alla som utövar ens den minsta orättvisa; ty därigenom förkastar de Guds auktoritet och äventyrar sin del i försoningen, den återlösning som Kristus har åtagit sig för varje son och dotter till Adam. Lönar det sig att slå in på en väg som är avskyvärd för Gud? Lönar det sig att lägga främmande eld i era rökelsekar för att bära fram inför Gud och säga att det inte gör någon skillnad?”

”Det har inte varit efter Guds ordning att koncentrera så mycket till Battle Creek. Det tillstånd som nu råder är detsamma som framställdes för mig som en varning. Jag är sjuk till hjärtat över denna framställning. Herren gav varningar för att förebygga detta demoraliserande tillstånd, men de har inte blivit hörsammade. ’I åren jordens salt; men om saltet har mist sin sälta, varmed skall man då göra det salt? Det duger därefter inte till något annat än att kastas ut och trampas ned av människorna.’”

”Jag vädjar till mina bröder att vakna upp. Om inte en förändring snart äger rum, måste jag lägga fram fakta för folket; ty detta tillstånd måste förändras; oomvända män får inte längre vara föreståndare och ledare i ett så viktigt och heligt verk. Tillsammans med David tvingas vi säga: ’Det är tid för dig, Herre, att handla; ty de har gjort din lag om intet.’” Special Testimonies, 30, 31.